

Titi Hajnalka
**Varázslatos
Téli Mesék**

Helma2022

Varázslatos téli mesék

Írta: Titi Hajnalka

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2022.

ISBN: 978-615-6466-87-7

Copyright © Titi Hajnalka

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közzétételéhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Helma Kiadó, az innovatív könyvek világa 2022

A répatolvaj

Berni a jegesmedve, Pici a pingvin és Repke a veréb, igazi jóbarátok voltak. Hóteleki meseréten éltek, ahol mindig tél volt, és elég gyakran hullott a hó. A gyerekek ilyenkor nagy örömmel építették a hóembereket, volt is belőlük minden háznál, legalább egy.

Egy éjszaka aztán borzalmas dolog történt. Valaki ellopta Pici hóemberének az orrát! Pici kétségbeesetten újságolta az apukájának a rossz hírt:

– Papa, most mi tévő legyek? Szegény hóemberemnek eltűnt az orra!

– Ne szomorkodj, Pici – vigasztalta az apukája –, elmegyünk a boltba és újra veszünk répát. Nem egy lehetetlen küldetés.

Úgy is lett. Mindjárt elindultak vásárolni. Pingvin papa egy egész kiló répát vett.

– Biztos, ami biztos – mondta –, sosem lehet tudni, talán újra felbukkan az a répatolvaj.

Pici nagyon örült, hogy pingvin papa bebiztosította hóemberorral, úgyhogy amint hazaértek, rohant is, hogy pótolja Hóemberke elveszett testrészét.

– De jó érzés!! – szippantott bele mélyen a répaillatú levegőbe a kicsi hóember. – Mindjárt jobban érzem magam!

– De hát, hogy lehet, hogy semmit sem láttál? – nézett rá Pici.

– Aludtam – felelte Hóemberke –, nagyon mélyen.

– Értem. Hát, ma éjjel majd őrködünk a barátaimmal, hogy vigyázzunk rád.

– Nagyon szépen köszönöm! – hálálkodott boldogan Hóemberke.

Úgy is lett. Berni és Repke készséggel álltak a rendelkezésére. De olyan sokat hógolyóztak és szánkóztak aznap, hogy még mielőtt éjfél ütött az óra, úgy elaludtak, mint a bunda. Hóemberke is jóízűen durmolt, biztonságban érezte magát, hiszen tudta, hogy Pici és a barátai vigyáznak rá.

Amikor felkelt a nap, Hóemberke hiába próbált nagyokat szippantani a répaillatú levegőből, mert egyáltalán nem volt répaorra! Ha hiszitek, ha nem, megint eltűnt!

– Hát, ez már felháborító! – mondta Pici.

– Valóban az – felelte Berni.

– Tennünk kell valamit – mondta most Repke is.

– Azt hiszem, új tervet kell kieszelnünk. Megpróbálok délután aludni, és akkor éjszaka ébren maradok, magam őrködöm. Nem akarlak ezzel titeket terhelni – állt elő a javaslattal Hóemberke.

– Ez nem is olyan rossz ötlet! – mondta Pici. – De addig is hozok neked egy új orrot! Szerencsére papa vett belőle bőven!

Hóemberke nagyon örült, hogy ilyen gondoskodó kispapja van. Nagyon szerette őt. Lehet, most azt gondolod, hogy a Hóembereknek jégből van a szívük, pedig ez nem így van. Ők is tele vannak szeretettel. Délután aztán lefeküdt, és aludt egy jót. Amikor elérkezett az este, nem is esett terhére ébren maradni. De azért úgy tett, mintha most is aludna, hogy megtévessze a répatolvajt.

Alig valamivel éjfél után, valami csiklandozni kezdte az orrát. Kinyitotta a szemét, hát, kit lát? Egy nagyfülű szőrmók állt előtte, aki apró tappancsával próbálta elérni az orrát.

– Hát te, ki vagy? – kérdezte tőle Hóemberke. – És mit akarsz az orromtól?

– Nyuszi vagyok – felelte ijedten a Nyuszi. – Azt hittem, te nem élsz és nincs szükséged az orrodra.

– Nos, hát, ez itt Hóteleki meserét! A mesékben a hóemberek is élnek. De való igaz, az orrom nélkül is élhetek.

– Most nagyon megkönnyebbültem – mondta a répatolvaj. – Már azt hittem, bajt okoztam neked. Bocsáss meg nekem! Nézz körül – folytatta –, mindent belepett a hó, nem tudok egyebet rágcsálni, mint a fák kérgét! És akkor megláttalak titeket. Ez a hely telis-tele van hóemberekkel, és minden hóembernek van egy répaorra! Igazi paradicsom a magamfajtának!

– Hát, ahogy elnézem, nagyobb szükséged van a répaorromra, mint nekem! Mi lenne, ha neked adnám?

– Tényleg megtennéd?

– Hát, persze! Nagyon szívesen. Nem venném jó néven, ha miattam éheznel.

– Nagyon köszönöm! – nézett a hóemberre könnyes szemmel a Nyuszi, amikor ő átnyújtotta az orrát.

– Szívesen! – mosolygott Hóemberke. – Látnod, így is élek!

Nyuszi boldogan befalta a répaorrot és hazament.

Reggel Berni, Repke és Pici első dolga az volt, hogy megnézzék Hóemberkét. Amikor meglátták, hogy megint eltűnt az orra, alig jutottak szóhoz:

– Csak nem elaludtál? – kérdezte Berni.

– Nem. Találkoztam vele.

– A répatolvajjal?

– Igen, vele.

– És milyen? Egy igazi szörny? Biztosan erőszakkal vette el az orrodat! – rémüldözött Pici.

– Nem, egyáltalán nem. Én adtam neki.

– Nahát! – néztek nagyot a barátok.

– A répatolvaj csak egy éhes nyuszi. Ha magunktól meghívnánk esténként vacsorára, többé nem lopkodna hóemberorrokot.

– Nahát, ez nagyszerű ötlet! – örvendezett Pici. – Mégsem nézhetjük jó szemmel, hogy éhezzenek az állatok! Papa biztosan vesz annyi répát, hogy neki is jusson!

Hát, így történt, hogy a répatolvaj jó útra tért, és talált négy igazi jóbarátot. Attól kezdve együtt játszottak, együtt szánkóztak és együtt vacsoráztak. Hóemberkének pedig többé nem kellett félnie, hogy eltűnik a csodás répaorra, s zavartalanul szippantgathatta a számára oly kedves, répaillatú levegőt.

Pingvin ovi

Túl a jeges Óceánon,
Ködbe borult hóhulláson,
Hóhegyeken, hóhatáron,
Hol sok hó van télen-nyáron,
Volt egy pingvin óvoda,
Mondhatom ez nagy csoda!

És ebben az óvodában,
Többen voltak, nem csak hárman,
Kis pingvinek, nagy vidáman,
Velük született bundában,
Csúszdáztak, és hógolyóztak,
Vidámság itt volt egész nap!

A lányok hógombócot főztek,
Ha megunták, kergetőztek,
Felöltöztek hercegnőnek,
Vagy épp pingvin csecsemőnek.
Tudod, minden lányos dolgot,
Minden körülöttük forgott!

A fiúk meg hó csatáztak,
Ha úgy adódott, sziklát másztak,
Hóhegyek között túráztak,
Miről aztán lecsúszkáltak.
Tudod, kemény fiús dolgok,
Köztük senki nem fintorog!

Túl a jeges Óceánon,
Ködbe borult hóhulláson,
Hóhegyeken, hóhatáron,
Hol sok hó van télen-nyáron,
Volt egy pingvin óvoda,
Mondhatom ez nagy csoda!

Ha túl voltak a játékon,
S elfáradtak, igen nagyon,
A jeges óceánparton,
Halat kaptak kistányéron.
A nap csúcsa, nem ámítás,
Imádta minden óvodás!

Azután meg lefeküdtek,
Mert azt mondták a felnőttek,
Hogyha délben lepihennek,
Úgy hamarabb meg is nőnek.
És itt minden óvodás
Nagy akart lenni, nem vitás!

Nem is kellett magyarázni,
Minden délben óvóbácsi,
Elmondott egy szép mesét,
Arról, hogy a pingvin nép,
Hogyan várta Télapót,
S hozott nekik minden jót!

Túl a jeges óceánon,
Ködbe borult hóhulláson,
Hóhegyeken, hóhatáron,

Hol sok hó van télen-nyáron,

Volt egy pingvin óvoda,

S durmolt minden ovisa.

Ádáz és Dorka

A kutya az ember legjobb barátja! A régi mondás igaz, hiszen minden kutya imádja és nagyra tartja a gazdiját. Nem minden kutyus olyan szerencsés ám, hogy szerető gazdit talál. Vannak, akik hamar megunják a gondozásukat, s mert az efféléknek a szívükben is túl kevés a szeretet, olykor úgy döntenek, hogy megszabadulnak tőlük.

Ádáz gyönyörű szép kutya volt. Mint mindegyik kutyus, ő is nagyon örült, hogy végre van gazdija, akihez ragaszkodhat. Gazdája azonban nem igazán szerette, sőt kifejezetten idegesítette, amikor ő hízelegni próbált. Volt, hogy még enni adni is elfelejtett neki. A kutyák nagyon tudnak ám szeretni, így Ádáz sem haragudott a gazdájára, próbált neki kedveskedni. Még a farkát is kergette, hogy hátha megnevezteti őt, pedig az már olyan törpe kutya dolog... Hiába. A gazdija csak durván arrébb lökte a lábával és kész.

Ádáz egyre szomorúbb lett, s már az étel sem akart lecsúszni a torkán, nem is érdekelte. Csak feküdt, s nézett szomorúan maga elé, nagyokat sóhajtozva. A kutyák semmiben nem másak nálunk, embereknél, éppen úgy, mint mi, igénylik a szeretetet és a törődést. Viszonzásul pedig sokkal több szeretetet adnak, mint bárki más emberi lény a világon. Szeretet nélkül azonban valahogy elfogy az életerejük.

Egy napon aztán a gazdája berakta az autója csomagtartójába, és jó messzire elhajtott az otthonuktól, s egy távoli erdő mellett, ahol sem házak, sem pedig emberek nem voltak, kirakta. Ádáz már nagyon gyenge volt, nem igazán értette mi történik, csak azt látta, hogy az a kerek szerkezet elindul, és ő hiába fut, nem bírja utolérni...

Néhány kilométert azért próbált haladni, de csakhamar fel kellett adnia, mivel az ereje teljesen elfogyott. Kezdte megérteni, hogy elhagyták. Nem is tudta, mi a rosszabb: a gazdával élni szeretet nélkül, vagy szabadon, élelem nélkül?

Akkor éjszaka az anyukájával álmodott, aki – amíg kicsi kutya volt – sokat mesélt neki arról, hogy a világon nagyon sok szerető gazdi van, és egy napon ő is talál majd egyet. Mintha így akart volna üzeni, hogy ne adja fel. Hinnie kellett benne.

Egy biztos: az ösztönei azt súgták, ideje összeszednie magát, s az önsajnálat helyett inkább lásson neki új terveket szőni. Jó ideje hozzászokott már az éhezéshez, csak éppen túlélnie kellett.

Szerencsére talált egy-két elpusztult madárkát, amit fanyalogva ugyan, de megevett. Néha farkasok maradékára bukkant, de ilyenkor nagyon óvatossá kellett lennie, nehogy visszajöjjenek azok, akik elejtették a zsákmányt. Így vándorolt napokat az erdőben, s az egyetlen célja az volt, hogy eljusson az emberekhez.

Egy napon aztán történt valami.

Az avart lepő hóban egy nyulat próbált elejteni a róka. Nem sok híja volt, hogy elkapja, de Ádáz – aki jó barátságban volt a macskákkal – nem tudta volna elviselni, hogy a róka elpusztítsa ezt a selymes szőrű, cuki lényt. Ezért aztán fenyegetően ugatni kezdett, és ijesztően vicsorgott rókára. Ugyan a róka még sosem találkozott kutyával, de hírből nagyon jól ismerte őket, hiszen miattuk nem ment az emberlakta falvak közelébe. Erre itt kell találkoznia eggyel, a vadon közepén! Meg is ijedt, s olyan iramban gondolta meg magát, hogy ha lemérhették volna a futássebességét, hamar kiderül, hogy gyorsabban fut amikor menekül, mint amikor vadászik!

A nyuszi remegve bújt el a legközelebbi bokorba. Bár látta, hogy Ádáz megmentette az életét, nem igazán mert bízni benne.

– Gyere elő nyulacska! – szólalt meg Ádáz. – Láthatod, hogy nem bántalak.

Nyuszi bátortalanul bújt elő:

– Köszönöm szépen, hogy megmentetted az életemet! – mondta még mindig remegve.

– Szívesen tettem – felelte Ádáz.

– Te milyen állat vagy? A farkasra hasonlítasz, de nem vadászol – nézett rá nagy, rémült szemekkel még mindig.

– Én kutya vagyok.

– Ti nem az emberekkel éltek?

– Többnyire, de sokan közülünk kóborolnak, mert a gazdájuk magukra hagyták őket. Én is feleslegessé váltam, ezért kötöttem ki itt. A gazdám messzire elhozott, úgy gondolom azért, hogy ne találják haza.

– És most, mit teszel?

– Nem adom fel. Valahol biztosan vár rám egy szerető gazdi. Csak az a gond, nem tudom, merre találhatok embereket.

– Hát, ebben én tudok neked segíteni! Nyáron a nagynénémnél voltam látogatóban, és hát, hogy is mondjam, ő sokat járt az emberek veteményeskertjébe finomságokért. Így aztán nem kell egyebet tennünk, mint elmenni hozzá!

– Jaj, hát az nagyszerű lenne nyuszi!

– Csak gyere utánam!

Azzal el is indult a két jó barát. A nyuszi gyorsan haladt, és egy idő után már nem is fáztak, mert a futás felmelegítette őket. Ádáz egyre lelkesebb lett, hiszen végre remélhette, hogy közelebb kerülhet az álmához. Két egész nap mentek, míg megérkeztek Nyuszi nagynénjéhez. Az ő segítségével végre Ádáz megláthatta a messze pislákoló, apró házak fényeit. A szíve csak úgy zakatolt a boldogságtól.

– Maradj még ma éjjel, pihenj velünk! – kérte Nyuszi.

De Ádáz alig várta, hogy újra embereket lásson, annyira bízott benne, hogy valahol várnak rá.

– Mindent köszönök, de mennem kell! – mondta, s azzal futni kezdett, olyan gyorsan, ahogyan csak bírt.

Akkorra már mindenfelé a karácsonyra készülődtek. Az utcák ünnepi fényekben ragyogtak, a kéményekből szürke csíkok kanyarogtak a magasba. Ádáznak eszébe jutott, milyen jó volt a meleg szobában pihenni, amíg otthona volt. Az utcákat lefagyott hó fedte, de olyan dermesztő hideg volt, hogy kutya létére is fázott. Hiába sietett, mert ilyenkor ugyan embert nem látott már az utcán, csak a barátságtalan házörzők ugattak vadul, amint meglátták:

– Ejnye, testvéreim – morgott vissza rájuk –, nem azért jöttem, hogy elfoglaltam a helyeteket. Hej, de kegyetlen érzés is kivert kutyának lenni! Ha tudnátok, kedvesebbek lennétek ti is!

De sajnos ezek a házörzők nem tanultak semmit az empátiáról, számukra minden idegen eb betolakodónak számított.

Amikor végre egy ember kilépett a házból, az is durván elkergette, s még valami kőfélét hajított utána... Egy idő után fel is adta. Egy rutafa bokorba húzódott be, s végül elaludt.

Álmában ismét az anyukáját látta, aki így szólt hozzá:

– Hazaértél, kincsem! – mosolygott.

A hangjára kinyitotta a szemeit, de anyukája helyett egy kislány arca nézett vissza rá.

– Szia, kutyus! – üdvözölte. – Talán nincsen gazdád?

Ádáz mindjárt zavartan kihúzta magát, szép egyenesen leült és barátságos tekintettel nézett rá.

– Biztosan éhes vagy – folytatta a kislány, s mindjárt elővette az uzsonnáját, majd a felét odaadta.

Ádáz óvatosan enni kezdett. Nagyon éhes volt, de nem akarta megijeszteni a kislányt. Végre valaki szeretettel fordult felé. Nem volt ennél jobb érzés az egész világon!

– Ma van az utolsó nap az iskolában – folytatta az apró ember –, később visszajövök érted. Ne menj el, kérlek!

Ádáz értette a kisember minden szavát, s hogy ezt jelezze, leült.

– Hát, jó. Viszlát! – köszönt el.

Már majdnem besötétedett, amikor végre megjelent a kislány. De nem egyedül jött, hanem az apukájával.

– Ő az, Apu. Őt szeretném karácsonyra.

– De kicsim, nem lenne jobb egy kölyökkutya?

– Nem, Apu. Nézd, ő jó kutya! Egésznap itt várt rám hűségesen. Biztosan nincsen gazdája.

Dorka apukája állatorvos volt, semmiképpen nem hagyta volna őt tovább kóborolni. Keríteni akart neki egy menhelyet. De a kislányának nem tudott nemet mondani.

– Gyere velünk, kis haver! – szólt hozzá, s megnézte a nyakában lévő nyakörvet, melyen ott állt a neve: Ádáz. Milyen szép és különleges neved van! Vajon, ki tette ezt veled? Sajnos még mindig kevesen ültetnek chipet a kutyájukba, így lehetetlen megtalálni a felelőtlen gazdákat is... Egy kis fürdés, féregtelenítés, és már játszatsz is az új gazdiddal!

Ádáz boldogan követte őket, jól esett neki a kedves emberi szó, s okos kutya lévén, mindjárt tudta, hogy jobb helyre nem is tévedhetett volna.

Hát, ha a kutyáknak vannak őrangyalaik, az övé most nagyon jó munkát végzett.

Nem is volt a jó dolgának párja az egész világon! Dorka nagyon szerette, reggeltől-estig játszottak mindenféle nagyszerű dolgot! Újra bent pihenhetett a meleg szobában a piros, meleg tűz mellett, amitől amúgy nagyon félt, de amíg ott volt bezárva abba a csuda dobozba, kárt nem okozhatott...

Ha van kutyusod, te se felejts el törődni vele, és szeretni őt! A kutyáknak is éppen annyira kell a törődés és a szeretet, amennyire nekünk.

Soma és Hó Kelemen

Túl a messzi jéghegyeken
Élt egy törpe: Hó Kelemen.
Úgy mesélték, ha mélyen aludt,
A világban hó nem hullott.

Hó Kelemen egy téli törpe,
Csak az orra volt kicsit görbe.
Északon élt egy hókunyhóban,
S jókedvvel játszott a hóban.
Egy nap Soma úgy gondolta,
Elindul a hosszú útra,
S számon kéri Hó Kelement,
Miért nem teszi dolgát ott fent?

Mert hó nélkül a gyerekek,
Nem szeretik ám a telet.
Csak az eső, sár és a fagy...
A hóról emlék így nem marad.

Márpedig ez nem való,
Nem jó a tél, ha nincsen hó!
Ezért is indult el Soma:
– Tennem kell valamit! – mondogatta.

S két hosszú, hideg hét után,
Túl a fókáknak a faluján,
Megpillantott egy házikót,
Épp egy törpének valót.

A ház a derekáig ért,

Ajtaján gyermek, be nem fért.
Jégből készült az ajtaja,
S jégből volt minden ablaka.

Körbejárta, hallgatózott,
Bentről horkolás hallatszott.
Bekukucskált az ablakán,
S lám ott aludt bent az ágyán,

Hó varázsló Kelemen,
Mosolyogva, szelíden.
A külvilágra rá se rántott,
A hidegben ő úgysem fázott...

Hó Kelemen egy téli törpe,
Csak az orra volt kicsit görbe.
Északon élt egy hókunyhóban,
S jókedvvel játszott kint a hóban.

Haragudott az emberekre,
Mert a nyár hosszabb lett náluk egyre.
S ez északon nem jelentett jót,
Hát nem varázsolt nekik hót.

Hallotta ő hírét régen,
Hogy füstölnek, nem csak télen!
S ez a meleg idő oka,
Hát nem küldött havat oda!

Sok száz évet megélt már,
S bosszantotta a hosszú nyár.

És, ha sokat bosszankodott,
Végül hónapokat aludt.

– Halihó, halihó! Hát ezért
Nem hull a hó?!
Kiált Soma a ház előtt,
Mire Kelemen fordult kettőt.

De Soma sem hagyta annyiba,
A jégajtót kopogtatta:
– Ébresztő, Kelemen!
Nem hallatszik odabenn?

A törpe füle most megrándult,
A bajusza meg ficáinkolt,
Megcsiklandozta az orrát,
El is tüszentette magát:

– Hapszihakóóóóó! – kiáltotta,
Ki is nyílt a ház ajtaja!
– Szép jó napot, Hó Kelemen,
Tudod-e, hogy miért jöttem?

Hó Kelemen csak most látta,
Hogy az ajtóban egy gyermek lába.
– No, hát, ugyan minek jöttél?
Törpék ellen szövetkeztél?

– Nem akarlak én bántani,
A havat jöttem számon kérni.
Jó pár éve, hiába van tél,

A hófelleg hozzánk el nem ér!

– Nos, ha ezért jöttél, tudd meg,
A hófellegek nem is mennek!
Felelőtlenül füstöltök,
Így nem segítenek a törpök!

Nagy gond a felmelegedés,
Amit tesztek értünk, kevés!
Hogyha ilyen hozzánk az ember,
Csak álmodhat hóemberrel!
A pingvin, fóka, jegesmedve,
Mind elpusztulnak a melegbe.
Az északi sark meg elolvad,
S hely sem lesz, ahol lakhatnak.

– Ne haragudj, Hó Kelemen! –
Kérte Soma most kedvesen.
– Én tudom, hogy igazad van,
De hallgasd meg szavam mostan.

A mostani kisgyerekek,
Segíteni fognak nektek.
Látjuk szüleink hibáit,
Megtesszük, mi rajtunk múlik.

– Jól van, ha te tartod szavadat,
Én is elküldöm a havat!
Újra szép lesz a karácsony,
S lesz takaró a gabonákon.

Hóembert is építhettek,
Szánkózhattok, síelhettek.
De azt, azért most megmondom,
Ha nem lesz úgy, újra alszom!

Soma erre elmosolyodott,
S már azonnal kezet nyújtott.
– Kezet rá, én állom a szavam!
– Én is! – szólt a törpe nyomban.

Így történt, hogy megegyeztek,
S azóta már a gyerekek,
Akik szeretik a telet,
Mind óvják a környezetet.